

ת"פ 59923/02/19 - מדינת ישראל נגד לי-אב חביב, תמיר קרייב, עדיאל טטלוב

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 59923-02-19 מדינת ישראל נ' חביב ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופט עמי קובו מדינת ישראל
המאשימה	נגד 1. לי-אב חביב 2. תמיר קרייב 3. עדיאל טטלוב
הנאשמים	

ב"כ המאשימה: עו"ד איריס פיקר

ב"כ הנאשם 1: עו"ד גיורא זילברשטיין

ב"כ הנאשם 2: עו"ד גיל גבאי

ב"כ הנאשם 3: עו"ד תומר בן דוד

גזר דין

רקע

1. הנאשמים 1 ו-2 הורשעו בהתאם להודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירות כדלקמן:

א. **חבלה חמורה**, לפי סעיף 333 בחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

ב. **תקיפה בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 379 וסעיף 382(א) בחוק.

הנאשם 3 הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום בעבירה של **סיוע לתקיפה בנסיבות מחמירות**, לפי סעיפים 379 ו-382(א) ביחד עם סעיף 31 בחוק.

2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 18.8.18 בשעה 3:37 בלילה, הנאשמים ואחרים יצאו לרחוב לאחר שבילו בפאבים בראשון לציון. באותו זמן פנו נוסעים במכונית חולפת לעבר מספר בנות שהיו חלק מהאחרים ולאחר דין ודברים עם אחד הנאשמים, יצא אחד מנוסעי המכונית, היכה את הנאשם 1, נכנס חזרה לרכב והרכב נסע. מספר דקות לאחר מכן חלפו במקום שני המתלוננים אשר יצאו מפאב סמוך והם אינם מכירים את

הנאשמים או את האחרים.

הנאשמים הבחינו במתלוננים והחליטו לכלות בהם את זעמם ולשם כך הנאשמים נדברו ביניהם שהנאשם 1 יגיע מצד אחד של המתלוננים והנאשם 2 יגיע מהצד השני. הנאשם 3 נטל לידי קרש ארוך. בהמשך לכך הנאשמים ניגשו אל המתלוננים בהליכה מהירה, הנאשם 1 הגיח מאחורי המתלוננים והנאשם 2 הגיע מחזית המתלוננים. הנאשמים 1 ו-2 שאלו את המתלונן 1 אם הוא היכה אותם והמתלונן 1 השיב שהוא אינו קשור. בשלב זה הצטרפו בהליכה מהירה הנאשם 3 אשר נשא עמו את הקרש הארוך העמידו בניצב כשהוא עומד בסמוך למתלונן 1, והנאשם 4 אשר נעמד בסמוך למתלונן 2.

מיד עם הגעתם של הנאשמים 3 ו-4, החלו הנאשמים 1 ו-2 לתקוף את המתלונן 1 בדחיפות, באגרוף לראשו ובעיטות. כתוצאה מהתקיפה נפלו משקפיו של המתלונן 1 והוא סבל מכאבים בפיו. המתלונן 2 פנה אל הנאשמים ואמר שהמתלונן 1 לא עשה כלום והיה איתו. בתגובה אמר לו אחד הנאשמים 1 או 2 "באיזו זכות אתה מתערב?". למראה האמור, הנאשם 4 סר הצידה והנאשם 3 השליך את הקרש על הרצפה.

בשלב זה תקפו הנאשמים 1 ו-2 את המתלונן 2 בדחיפות, מכות ובעיטות חזקות. המתלונן 2 נפל לארץ ומכשיר הטלפון שלו נפל. בכל אותה העת הנאשם 3 הלך בצמוד למתלונן 2 ולנאשמים 1 ו-2. הנאשמים נמלטו מהמקום ואילו האחרים סייעו למתלונן 2, החזירו לו את הטלפון הנייד וניסו לסייע לו לשבת.

כתוצאה מהתקיפה, נגרם למתלונן 2 שבר בצוואר ירך ימין וכן נגרמו לו כאבים בקרסול. המתלונן 2 אושפז בבית חולים למשך 5 ימים, עבר ניתוח במהלכו הותקנו לו פלטינות לקיבוע והוא סובל מקיצור רגל ימין ב-2 ס"מ ומסתייע בקבים לצורך הליכה. כתוצאה מהאירוע לקה המתלונן 2 בתסמונת פוסט טראומטית.

3. הצדדים הגיעו להסדר דיוני, לפיו הנאשמים 1 ו-2 הודו והורשעו בכתב האישום המתוקן והופנו לקבלת תסקיר שירות המבחן. בין הצדדים לא הייתה הסכמה לעונש. בעניין הנאשם 3 הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם 3 הודה והורשע בכתב האישום והוסכם כי המאשימה תגביל טיעוניה לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות וההגנה תהא חופשית בטיעוניה.

לשם השלמת התמונה, הנאשם 4 נמחק מכתב האישום והופנה להליך של הסדר מותנה.

תסקירי שירות המבחן

הנאשם 1

4. על פי תסקירי שירות המבחן, הנאשם מתגורר ביחידת דיור בבית הוריו ועובד כמוכר ומחסנאי. המשפחה מתוארת כנורמטיבית וללא מעורבות בפלילים. סיים 12 שנות לימוד, לאחריהם התגייס לשירות צבאי, שירת כשוטר צבאי במשך שנתיים עד למעצרו. אז הופסק שירותו והוא שוחרר מצה"ל. מסר שצורך סמים מסוג קנאביס באופן מזדמן בנסיבות חברתיות ולדבריו שותה אלכוהול באופן מתון. העבירה בוצעה בהיותו תחת השפעת אלכוהול. הנאשם שלל בעייתיות בהקשר של צריכת אלכוהול, אף כי מכיר בסיכון הנלווה לצריכתו אלכוהול וההשפעה על התנהגותו נוכח התנהלותו בעבירה. שירות המבחן התרשם שהנאשם אינו מאופיין בבעיית התמכרות או שימוש לרעה באלכוהול ואינו זקוק להתערבות ייעודית בתחום זה. בדיקות שתן שנערכו לו נמצאו ללא שרידי סם. הנאשם נעדר עבר פלילי. במסגרת הליך המעצר הועמד בצו פיקוח למשך שנה, במסגרתו השתתף בקבוצת עצורי בית. הגיע למפגשים באופן סדיר, שיתף פעולה, היה מעורב בשיח הקבוצתי ושיתף במחירים האישיים והמשפחתיים בשל מעצרו ובכלל זה קטיעת שירותו הצבאי. בהדרגה הצליח להתייחס להתנהלותו הבעייתית ולהשפעת קשריו החברתיים על בחירותיו וכן באשר לצריכתו אלכוהול

כדרך להתמודדות עם קשייו. **הנאשם שיתף באשר לפגיעתו במתלונן והצליח לגלות אמפתיה למצבו.** בנוסף הוא ביטא הכרה במצבי הסיכון עבורו ושירות המבחן התרשם מיכולתו להתבוננות פנימית וביקורתית באשר להתנהלותו. **הנאשם הודה ונטל אחריות על ביצוע העבירה, והוא מכיר בחומרתה ובפגיעתו במתלונן.** תיאר כי ברקע להתנהגותו קדם אירוע אלימות נגדו מצד אחרים שאינו מכיר אותו חווה כמזלזל ומשפיל מול חבריו שהיו עמו. תיאר את תגובתו כלפי המתלוננים כאימפולסיבית ובלתי מתוכננת, כשפעל מתוך דחף רגעי וללא שיקול דעת, ייתכן שעל רקע השפעת אלכוהול ונוכחות חבריו. הנאשם תיאר לחצים עמם התמודד בתקופה שקדמה לאירוע ובהם פרידת הוריו, קשיים ביחסיו עם בת זוגו וקשיים בשירותו הצבאי. שירות המבחן התרשם שהנאשם מכיר בקשייו להתמודד בצורה מקדמת במצבי דחק ותסכול והשפעת קשריו החברתיים על התנהגותו. הנאשם הביע נכונות להעמיק בנושא בטיפול ולקיים פגישה עם נפגעי העבירה כדי להתנצל בפניהם. הנאשם משקיע מאמצים להתנהלות יציבה ואחראית בהקשר של שליטתו העצמית ושיפור יכולתו להגיב באופן הולם למצבים מורכבים. בסיכום התרשם שירות המבחן שהנאשם בעל יכולות לתפקוד תקין, אינו מאופיין בקווי אישיות עברייניים ודפוסי אלימות מגובשים והוא בעל עמדות נורמטיביות ושאפיות נורמטיביות לעתיד. בעל דימוי עצמי נמוך, אשר נטה בעבר לדפוסי צריכת אלכוהול בעייתיים סביב צרכים רגשיים. הנאשם מתייחס באופן מותאם וביקורתי לעבירה ומכיר בחומרת הנזק שגרם. להערכת שירות המבחן הוא פעל בעבירה באופן אימפולסיבי, ייתכן שמתוך צורך להפגין גבריות וכוח מול חבריו ומתוך קשייו להתמודד באופן מאופק ושקול עם תחושת ההשפלה שחווה, כאשר הוא נעדר כלים ומיומנות להתמודד עם סיטואציות חיים מורכבות ומצבי דחק. כגורמי סיכון להישנות התנהגות אלימה מנה שירות המבחן את חומרת העבירה ותוצאותיה, התנהגותו האימפולסיבית והצורך בהפגנת כוח ושליטה. מנגד התייחס שירות המבחן לנטילת האחריות, הכרתו בתוצאות התנהגותו ובחומרתה כשהוא מביע נכונות לבחון את קשייו, ומשתף פעולה בקשר עם שירות המבחן. הנאשם ללא עבר פלילי, תפקודו תקין לאורך השנים וההתרשמות כי להליכים המשפטיים אפקט מרתיע עבורו, וכי אינו מאופיין בדפוסי חשיבה והתנהגות שוליים. **שירות המבחן התרשם מקיומו של סיכון נמוך להישנות התנהגות אלימה בעתיד וכי אם תתרחש תוצאותיה צפויות להיות ברמה בינונית.** שירות המבחן להמליץ להטיל על הנאשם צו מבחן לשם שילובו בטיפול ייעודי לצד עבודות שירות.

בתסקיר משלים ציין שירות המבחן שבתקופת הדחייה המשיכו לעמוד בקשר עם הנאשם. בשיחות עמו חזר ושיתף באכזבתו מעצמו נוכח התנהגותו והתמודדותו עם המחירים האישיים והמשפחתיים הכרוכים במצבו. הוא שב והביע נכונות להשתלב בטיפול בשירות המבחן והתייחס באופן ישיר למצבי הסיכון עבורו וגילה יכולת להתבוננות פנימית וביקורתית כך שנוצר פתח לטיפול מקדם. שירות המבחן העריך שהנאשם יוכל להפיק תועלת מהשתלבות בצו מבחן במהלכו יפעלו לשלבו בטיפול ייעודי. **לפיכך שירות המבחן שב והמליץ על ענישה של עבודות שירות וצו מבחן, באופן אשר יתחשב בצרכי שיקומו של הנאשם ויסייע לשמר את תפקודיו האחרים וימנע הידרדרותו וחשיפתו לגורמים עברייניים בכלא.** בנוסף הומלץ על עונש מאסר מותנה ופיצוי לנפגעי העבירה כביטוי ללקיחת אחריות על הנזק שגרם להם.

הנאשם 2

5. על פי תסקירי שירות המבחן, הנאשם 2 רווק ומתגורר בבית הוריו. עובד במסעדה בבעלות משפחתו. שירות המבחן התרשם שמדובר במשפחה בעלת ערכים תקינים. הנאשם למד 12 שנות לימוד, בהמשך התגייס לצבא. לדבריו בשל בעיות כלכליות של משפחתו ערק מהשירות, נדון לעונש מאסר בן חודשיים בכלא צבאי ולאחריו שוחרר משירות צבאי מחוסר התאמה. הנאשם שלל שימוש בסמים ותאר שימוש מזדמן ומתון של אלכוהול. לדבריו ביצוע העבירה היה תחת השפעת אלכוהול ומאז מעצרו אינו שותה אלכוהול. שירות המבחן התרשם שהנאשם מכיר בסיכון הנלווה לצריכת אלכוהול והשפעתו על התנהגותו וכי הוא אינו מאופיין בבעיית התמכרות או שימוש לרעה באלכוהול ואינו זקוק להתערבות טיפולית בהקשר זה. לנאשם הרשעה יחידה בגין היעדרות מהשירות משנת 2018. הנאשם שולב בקבוצת עצורי בית במסגרת צו פיקוח מעצר, הגיע למפגשים באופן סדיר, שיתף פעולה, ולקח חלק פעיל במפגשים.

הנאשם גילה נכונות להעמיק בנסיבות מעצרו וגילה הבנה באשר לקשייו בהצבת גבולות בהקשרים חברתיים לצד הסיכון הכרוך בשתיית אלכוהול, לצד אלמנטים תוקפניים וקשיי ויסות במצבי דחק ותחושת פגיעה המועצמים בהקשר חברתי. **הוא מכיר בפגיעתו המתלונן וגילה אמפתיה למצבו.** שירות המבחן התרשם מהרתעה בעקבות ההליך המשפטי. **הנאשם נטל אחריות על ביצוע העבירה והכיר בחומרתה ובתוצאותיה.** תיאר קשר חברי קרוב עם הנאשם 1 ולדבריו ברקע לעבירה קדם אירוע מתריס ומאיים כלפי חברו מצד אחרים שאינו מכיר. תיאר תחושת פגיעה בכבוד, זלזול והשפלה. הנאשם תיאר התנהגות אימפולסיבית, אלימה ולא מווסתת שברקע שתית אלכוהול והיותו בקבוצה, שלתפיסתו הגבירו את קשייו בהפעלת שיקול דעת. שירות המבחן התרשם שהנאשם מכיר בקשייו בהתמודדות מקדמת עם מצבי דחק ותסכול בעיקר סביב השפעת קשריו החברתיים על התנהגותו וביטא רצון להעמיק בטיפול. לדבריו מאז מעצרו עורך מאמצים לשנות את התנהלותו ואורך חיו, לאחרונה התארס לבת זוגו בשנים האחרונות, ממשיך לנהל את העסק המשפחתי ומעוניין ללימוד. להתרשמות שירות המבחן המעצר וההליך המשפטי מרתיעים ומובילים את הנאשם לעריכת שינוי וייצוב תפקודו.

בסיכום התרשם שירות המבחן שהנאשם מאופיין ביכולות תפקודיות, נעדר עבר פלילי משמעותי ובעל שאיפות ויכולות לתפקוד תקין. ברקע לעבירה עומדים דימוי עצמי נמוך, קשיי ויסות, דפוסי ריצוי חברתי ואלמנטים תוקפניים באישיותו, אשר עשויים להובילו להתנהגות אימפולסיבית ואלימה במצבי דחק או במצבים בהם חווה חולשה או פגיעה בכבודו. מוקד הבעייתיות במצבו טמון בקשריו החברתיים ובדינמיקת יחסיו עם שותפיו, ולא בשל קיומם של דפוסים אלימים מקובעים. כגורמי סיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד התייחס שירות המבחן לחומרת העבירה, הפגיעה במתלוננים, התנהלותו האימפולסיבית והאלימה, אלמנטים תוקפניים באישיותו וקושי בהצבת גבולות לעצמו בהקשר חברתי. כגורמי סיכוי לשיקום התייחס שירות המבחן ללקיחת אחריות, הכרתו בפגיעה, שיתוף פעולה מתמשך ויציב עם שירות המבחן, נכונותו להשתלב בטיפול, הרתעתו מההליך המשפטי, והיעדר מעורבות משמעותית בפלילים. **להערכת שירות המבחן הסיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד הוא ברמה נמוכה ואם תתרחש אלימות תוצאותיה צפויות להיות ברמה בינונית. לאור נכונותו להשתלב בטיפול וההערכה מיעילות הקשר עמו אשר עשוי לצמצם את הסיכון, המליץ שירות המבחן על העמדתו בצו מבחן למשך שנה במהלכו יפעלו לשלבו בטיפול ייעודי, לצד מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי לנפגעי העבירה.**

בתסקיר משלים ציין שירות המבחן שבתקופת הדחייה קיימו קשר עם הנאשם והוא שב ומסר שמעוניין להשתלב בטיפול בשירות המבחן וממשיך במאמצים לשנות את התנהלותו ואורח חיו. בכוונתו להינשא, ממשיך לנהל את העסק המשפחתי וחוסך כסף להשתלב בלימודים. שירות המבחן התרשם מהמשך הליך התבגרות והתייצבות שעבר מאז מעצרו וחששו מתוצאות ההליך המשפטי באופן שמייצר הרתעה ומוביל לעריכת שינוי ומאמץ לייצוב וקידום מצבו. **שירות המבחן חזר על המלצתו לצו מבחן והימנעות מהטלת מאסר בפועל אשר עשוי לחשוף את הנאשם לאוכלוסייה עבריינית בכלא, עמה יתקשה להתמודד ועשויה להביא להידרדרות במצבו ולהגברת הסיכון להישנות מעורבות בפלילים.**

הנאשם 3

6. על פי תסקירי שירות המבחן, הנאשם רווק, סיים 12 שנות לימוד ועובד בחברת הובלות בבעלות אחיו. תיאר קשיים לימודיים לאורך השנים. מאז סיים לימודיו עובד עם אחיו. אמו מתמודדת עם השלכות מחלה קשה. בעקבות מחלת אמו סייע מגיל צעיר בבית, ולא גויס לצבא בשל כך. כיום משפחתו מהווה עבורו מקור לתמיכה. הנאשם נעדר עבר פלילי, מסר שביום העבירה חגג עם חבריו במועדון ושתה אלכוהול. **שני חבריו היו כעוסים בגין ויכוח שהתרחש בינם לבין אדם אחר שנסע מהמקום וחিপשו אובייקט לפרוק את זעמם, ניגשו למתלוננים במטרה להכותם ללא כל התנרות מצדם.** לדבריו החזיק בידיו קרש כדי להיתמך בהליכתו כיוון שהיה שתי ולא למטרת תקיפה או איום. הדגיש שלא היכה את המתלוננים אך התקשה להסביר את נוכחותו באירוע, כאשר הוא שהה בקרבת המתלוננים, צפה

בהתרחשות האלימה ולא פעל לעצור את חבריו או להגן על המתלוננים. **שירות המבחן התרשם שהנאשם מתקשה לטול אחריות מלאה על ביצוע העבירה ולהכיר בחומרתה ומשליך את כל האחריות על שני הנאשמים הנוספים ורואה עצמו כמי שנקלע לאירוע בלבד.** הנאשם שלל בעייתיות בתחום שתיית אלכוהול והציג את התנהלותו בעבירה כאירוע חריג בחייו.

בסיכום האבחון התרשם שירות המבחן מנאשם צעיר ללא עבר פלילי, בעל אישיות ילדותית ובלתי מגובשת, המצוי במשבר משפחתי הדורש ממנו כוחות רבים. במצבים חברתיים מושפע בקלות ומונע מתוך צרכי הערכה וחיזוק מקבוצת השווים לצד נטייה לאימפולסיביות. נראה שיצר קשרים עם חברה שולית ומתקשה למתן השפעתם עליו. **הנאשם הביע חרטה שטחית על מעשיו בעבירה, אינו מודע באופן מלא לחומרתה ולפסול שבה תוך שמתמקד בהעברת האחריות על גורמים חיצוניים כגון שתיית אלכוהול והנאשמים האחרים.** הנאשם מחזיק בעמדות קורבניות, עסוק במחירים שמשלם ומתקשה לראות את עצמו אחראי באופן כלשהו להתרחשות ואף מתקשה לגלות אמפתיה לנפגעי העבירה. הנאשם התקשה להעמיק ולבחון התנהגותו והתקשה לפתח תובנות שיסייעו לו להימנע מביצוע עבירות דומות בעתיד. להערכת שירות המבחן ביצוע העבירה נובע על רקע הפעלת שיקול דעת מוטעה, רצון בקבלה חברתית וכן ברקע שתיית אלכוהול. הנאשם נעדר עבר פלילי, שומר על יציבות תעסוקתית ומסוגל לקבל גבולות חיצוניים. **שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה הוא ברמה נמוכה ואם תתרחש תוצאותיה צפויות להיות ברמה נמוכה.** כגורמי סיכון להישנות עבריינות מנה שירות המבחן את אישיותו הבלתי בשלה, דפוסים מרצים, קושי בניהול השפעה חברתית, התערות בחברה שולית, קושי בלקיחת אחריות וקושי לגלות אמפתיה לנפגעי העבירה. כגורמי סיכוי לשיקום התייחס שירות המבחן לגילו הצעיר, היעדר עבר פלילי, עמידה בקשר עם שירות המבחן, התרשמות שאינו מאופיין בדפוסים עברייניים מושרשים ושאיתו לקיום אורח חיים נורמטיבי. לאור צרכי הטיפוליים בתחום העבריינות, הוצע לנאשם להשתלב בטיפול קבוצתי בשירות המבחן והוא ביטא הסכמתו לכך. הנאשם שולב בקבוצה לצעירים עוברי חוק. הוא הגיע לשני מפגשים בלבד וליתר המפגשים עד להפסקת הקבוצה בשל מגבלות הקורונה, הוא לא הגיע. **לאור התנהלותו הוחלט על הפסקת השתתפותו בקבוצה. הוא הוזמן לפגישה פרטנית, אליה לא הגיע ובשיחה טלפונית שהתקיימה עמו, שירות המבחן התרשם שהנאשם אינו מוטרד מאופן התנהלותו מולם ואף אדיש למצבו המשפטי, מגלה גישה ילדותית ואינו מחויב לקשר עמו.** בנוסף התרשם שירות המבחן שהנאשם חסר בשלות להיתרם מקשר טיפולי ולפיכך נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו והמליץ על ענישה מרתיעה וקונקרטית ובכללה רכיב של פיצוי לנפגעי העבירה.

בתסקיר המסכם צוין שבשיחה עם הנאשם מסר שרכש משאית ועובד בהובלות, ובדומה להתייחסותו בעבר הפחית ממעשיו בעבירה, והכחיש שסייע אף באופן פסיבי לשותפיו בעבירה. **הנאשם שב ושלל כל בעייתיות בהתנהגותו, היה חסר אמפתיה לנפגעי העבירה ומסר שניתק קשריו עם הנאשמים.** למרות ששלל כל נזקקות טיפולית, הסכים להשתלב בטיפול כחלופה לענישה מחמירה אחרת. שירות המבחן שב על התרשמותו כי הנאשם ילדותי, אדיש למצבו המשפטי, אינו מקבל אחריות לביצוע העבירה ואינו מכיר בחלקו בנזק שנגרם למתלוננים. עם זאת הנאשם אינו מאופיין בדפוסים עברייניים או אלימים, אך שיקול דעתו אינו אחראי והוא מרוכז בעצמו ובצרכיו. **שירות המבחן שב ונמנע מהמלצה טיפולית והמליץ להטיל על הנאשם ענישה קונקרטית ומרתיעה שתכלול פיצוי לנפגעי העבירה.**

ראיות לעונש

7. **אסופת מסמכים רפואיים ותמונות אודות פציעתו של המתלונן 2 (ת/1) -**

מסיכום ביקור במרפאה הרב מקצועית בבית החולים שיבא מיום 7.6.20 עולה שביום 18.8.18 נגרם למתלונן 2 שבר צוואר ירך ימין לאחר שהותקף. הוא נותח ועבר קיבוע בעזרת פלטה וברגים. מאז השבר והניתוח סובל מכאבים ממושכים באזורים רבים, כולל גפיים עליונות. אובחן כסובל מתסמונת פיברומיאלגיה. מתקשה בתפקוד יומיומי. מתהלך

בעזרת קב. בבדיקה כאוב בכל תנועה, טווחי תנועה מוגבלים מאוד בתנועות ירך ימין, מדווח על מצב רוח ירוד. עובד בתפקיד סמנכ"ל בחברה בתקן של 50%, עקב כאב, עייפות, דיכאון וקושי נשימתי בלילה. מטופל בפיזיותרפיה, הידרותרפיה, טיפול פסיכיאטרי ונוטל תרופות נוגדות דיכאון. קושי בפעילות יומיומית. הומלץ על טיפול רב מקצועי במסגרת אשפוז יום שיקומי הכולל פיזיותרפיה, ריפוי בעיסוק, הידרותרפיה, טיפול פסיכולוגי ומעקב רפואי וסיעודי שיקומי.

חוות דעת מומחה לרפואה פנימית וראומטולוגית, ד"ר גבריאל ברויאר - באוגוסט 2018 עבר המתלונן 2 תקיפה, נפל ונחבל עם שבר בראש ירך ימין. בוצע ניתוח בבית החולים שמיר (אסף הרופא). מאז הניתוח סובל מכאבים בירך ימין ובברכיים. בנוסף, כאבים בבית החזה ובגפיים העליונות. אובחן כלוקה בהפרעת הסתגלות והפרעה פוסט-טראומטית בגינה מטופל תרופתית. הוא סובל מכאבים על בסיס יומיומי בגפיים עליונות ותחתונות, הליכה איטית ונזקק לקביים וסובל מבעיות בשינה. בבדיקה נמצאה רגישות מעל הגפיים העליונות והתחתונות עם הגבלת תנועה. לשכת הבריאות המחוזית קבעה ליקוי של 50% בניידות ואושר שזקוק לרכב בשל הנכות ברגליו. **סובל מפיברומיאלגיה שהחלה כתוצאה ישירה מהתקיפה והחבלה מיום 18.8.18, והתסמין המרכזי הוא נוכחות של כאב כרוני ומפושט במערכת השרירים כתוצאה ממגע.** נוסף על הכאבים הוא סובל מהפרעות שינה משמעותיות ובשל כך סובל מעייפות. הומלץ לקבוע נכות בשל הפיברומיאלגיה בשיעור של 50% אשר נגרמה כתוצאה מהתקיפה.

בנוסף צורפו תמונות של הפציעה וצילומי רנטגן של הקיבוע בצוואר הירך.

8. **תצהיר נפגע עבירה (המתלונן 2) (2/ת) - מתאר שביום האירוע יצא לבלות עם חבריו כדי לחגוג את יום הולדתו ה-28.** הוא חווה את האירוע בכל לילה מחדש. בעת האירוע, יצא עם חבריו ממקום הבילוי ולפתע הותקפו על ידי אנשים זרים. לאחר שביקש שיעזבו את חברו שהותקף, הם עזבו את החבר והחלו להכות אותו, הטיחו אותו על הכביש, בעטו בו בעוצמה רבה בכל חלקי גופו, עד שאיבד את הכרתו. הוא חווה עד היום סיטי לילה ואינו מבין מדוע תקפו אותו. התעורר מהתקיפה כשהוא סובל מכאבי תופת. בבית החולים הובהל לחדר ניתוח ומאותו רגע חרב עליו עולמו מבחינה נפשית ובריאותית. התעורר מהניתוח וסבל מכאב שנמשך חודשים רבים. יותר מחצי שנה היה סיעודי ללא יכולת להתלבש, להתקלח וכד' בתחושת חוסר אונים מוחלט. עבר מאות טיפולי פיזיותרפיה, טיפולים פסיכולוגיים ופסיכיאטרים. כיום עדיין סובל מסייטים, כאבי תופת, עייפות כרונית ובעיות נשימתיות, דום נשימה וחרדות. אובחן כסובל מפיברומיאלגיה. הוא אינו האדם שהיה בעבר, סובל מעלייה משמעותית במשקל, איבד את עצמאותו וחווה פוסט טראומה. חש מושפל, הולך בעזרת קביים, אנשים מביטים בו ברחמים. כמעט שאינו יוצא מהבית, מתוסכל וחסר שמחת חיים. כועס על תוקפיו שלאחר התקיפה לא עשו ניסיון לאתר אותו, לבדוק אם הוא בסדר ולהתנצל. כך עד שנתפסו לאחר שנאלץ לשכור חוקר פרטי שיאתר אותם. חש כאב שכל משפחתו וחבריו שראו בו מודל לחיקוי ואדם שניתן להיעזר בו ולסמוך עליו, כיום עוזרים לו לבצע את הפעולות הפשוטות ביותר. חווה בושה ותסכול תמידיים.

9. **עדות נפגע העבירה (המתלונן 2) - העיד כי הוא בן 30, הותקף ביום הולדתו ה-28, ללא כל סיבה כשהיה בדרכו לביתו. הנאשמים באו מאורגנים לתקיפה עם לום, 4 אנשים והיו עמם אנשים נוספים ואף אחד לא נקף אצבע כדי לעצור את האירוע. כמעט ומת באירוע וכך נאמר לו גם בבית החולים. הוא עובד בתפקיד סמנכ"ל בחברה מעל ל-8 שנים, ופוחד מהנאשמים פחד מוות, אפילו היום. סובל במשך שנתיים מסייטים, רועד, כל היום עצבני ואינו האדם שהיה. חייו לא ישובו להיות כפי שהיו. חי את האירוע בכל יום מחדש. בסך הכל יצא לחגוג את יום הולדתו עם חבריו ולא תיאר לעצמו שזה מה שיקרה לו. הוא חווה סייטים בכל לילה, מתעורר מכוסה זיעה ולעיתים בצעקות. קם עייף מהשינה וסובל מכאבי תופת. **מאז המקרה מתמודד עם מתח נפשי וכאב גופני, הוכר כנכה, חש עלוב, דרוס ומושפל.** זקוק לעזרה כנכה סיעודי. העצמאות והביטחון העצמי שלו נפגעו. מטופל נפשית, אינו יודע עד מתי יהיה נזקק ויגור בבית הוריו. **הנאשמים הרסו את חייו ואת חיי משפחתו.** הם התנפלו עליו כמו זאבים. הוא לא עשה להם דבר, והם חייכו וצחקו. זוכר מהאירוע שיצא ממקום הבילוי עם חבריו כדי לעצור מונית ולחזור הביתה, ולפתע תקפו את חברו**

מספר אנשים, שהופיעו בלי כל סיבה והחלו להכות מכות רצח, לא דיברו, בעוד שני חבריהם שומרים עליו כדי שלא יוכל להגן על חברו. הם היו מאורגנים לתקיפה ופשוט צדו אותו ואת חברו. התנפלו סתם כי הם יכולים. ביקש מהאנשים ששמרו עליו שיעזבו את חברו מפני שזה לא עשה להם כלום, והם אכן עזבו את החבר והתקרבו אליו עם מבט של רצח בעיניים והחלו להכותו. הטיחו אותו על הכביש, הוא נחבל באזורים שונים בגופו עד שאיבד את ההכרה. הוא התעורר כשסבל מכאבי תופת, לאחר שאנשים הניחו אותו בצד הדרך. השוטרים שהגיעו למקום אמרו שאלה חבלות קלות בלבד, הוזמן אמבולנס, אך הוא לא לקח אותו ולכן הגיע לבית החולים במונית. התמוטט בכניסה לבית החולים, שם הבינו את חומרת הפגיעה והוא הובהל לחדר ניתוח לאחר שנאמר לו שהוא עלול לאבד את רגלו. **לאחר הניתוח סבל מכאבים במשך חודשים והיה במשך חצי שנה סיעודי - לא יכול היה להתקלח לבד, להתלבש, ללכת. היה חסר אוניס ועד היום הוא אדם מוגבל. הנאשמים הרסו את חייו, עבר מאות טיפולי פיזיותרפיה, טיפולים פסיכולוגיים ופסיכיאטרים. חייו לא יחזרו להיות כשהיו. חש חסר תועלת, מצבו הפיזי והנפשי ירוד, סובל מכאבי תופת, מעייפות כרונית, דום נשימה וחרדות. טרם התקיפה תפקד כסמנכ"ל חברה ועכשיו הוא אינו תורם דבר ועובד בחצי משרה. לאחר מספר חודשים אובחן כסובל מפיברומיאליגיה, סובל מעלייה משמעותית במשקל גופו ומפוסט טראומה. הולך עם קביים ואנשים מסתכלים עליו ברחמים, מתוסכל וחש חוסר משמעות לחייו. אחרי שתקפו אותו הם לא עשו שום ניסיון למצוא אותו ולהתנצל עד שנתפסו לאחר ששכר חוקר פרטי שיאתר אותם.**

הודעות במשטרה של המתלונן 2 (מיום 18.8.18 ומיום 19.8.18) ושל אחיו מיום 18.8.18 (נ/1), וסרטון המתעד את האירוע (נ/2).

טיעוני הצדדים

10. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד איריס פיקר, הערכים שנפגעו בעבירה הם ביטחונם של אדם, זכותו לבריאות הנפשית והפיזית וכן לכבודו. עבירות האלימות הן מהחמורות שבעבירות, הן מערערות את הביטחון של כל אחד מהצדדים שיוצאים לבלות וזה הסיוט של כל הורה שילדו יוצא לבילוי וחוזר עם חצי רגל, כי משהו פגע בו. בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה היתרה ועל הצורך בהרתעה מפני ביצוע עבירות אלימות. על רקע התגברות עבירות אלימות של צעירים יש להחמיר בענישה. מידת הפגיעה בערך המוגן היא ברף גבוה מאוד נוכח העובדה שהנאשמים תקפו ביחד, הנאשם 3 סייע להם והם עזבו את המקום כשנפגע העבירה מוטל על הקרקע. הם לא הושיטו לו עזרה. עוצמת הפגיעה בערך המוגן נלמדת מהפגיעה שגרמו למתלונן. הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה כוללות את העובדה שהנאשמים יכלו לחדול ולא עשו כן, תקפו שני מתלוננים, אחרי הראשון הם יכלו להפסיק והפגיעה התעצמה כאשר המתלונן השני העיר להם על כך שהם פוגעים בחברו. הנזק הפוטנציאלי הוא רב יותר מהנזק שנגרם, אף שנגרם נזק נוראי. המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש הנע בין 15 ל-30 חודשי מאסר.

התסקירים בעניינו של הנאשם 1 מתארים את הנאשם כמי שאינו מאופיין בקווי אישיות עברייניים, אלא בדימוי עצמי נמוך, מצליח להתייחס באופן ישיר למצבי סיכון ונוצר פתח לטיפול מקדם. כלומר יש פרוגנוזה להצלחת הטיפול, אך זה רק פתח לטיפול מקדם. אין אמירה על כך שהוא כבר טופל או שעבר הליך שיקומי. שירות המבחן מתרשם שלמעצר יש אפקט מרתיע, הנאשם מכיר בנזק שנגרם, חש חרטה ולכן באים בהמלצה לעבודות שירות. לא די בכך כדי לחרוג ממתחם העונש משיקולי שיקום. בעניינו של הנאשם 2 מתואר דימוי עצמי נמוך, אלמנטים תוקפניים אשר עלולים להוביל להתנהגות אימפולסיבית ואלימה במצבי דחק ובמצבים בהם חש חולשה, השפלה או פגיעה בכבוד. שירות המבחן בחן נכונותו להשתלב בטיפול ייעודי. גם כאן הנאשם טרם השתלב בטיפול ייעודי על אף שחלפו קרוב לשנתיים מאז הגשת כתב האישום. לא ברור מדוע יש רק פרוגנוזה, ומדוע טרם בוצעו הטיפול והשיקום. אין לקבל את עמדת שירות המבחן שלנאשם אין נורמות עברייניות, בעת שהוא מטיל את האשם על חבריו, שהוא בחר בהם. לכן, אין לאמץ את ההמלצה לעבודות שירות. בעניינו של הנאשם 3, אף שחלקו בעבירה פחות חמור, התסקיר פחות חיובי. הנאשם מביע חרטה שטחית על מעשיו, אינו מודע לפסול שבהתנהגותו, ממוקד בהעברת האחריות על אחרים. שולב בקבוצה טיפולית אך

לא התמיד בהגעה. הנאשם 3 מפחית ממעשיו, מכחיש כל סיוע מצדו אף באופן פסיבי, מוכן להשתלב בטיפול כחלופה לענישה מחמירה. ניתנו לו הזדמנויות ושירות המבחן התרשם שהוא לא בשל לטיפול. המאשימה עתרה לקבוע את עונשם של הנאשמים 1 ו-2 בין תחתית לאמצע מתחם העונש, ולהטיל על הנאשם 3 שישה חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח. בנוסף יש להטיל עליהם קנס מתון בשל גילם, מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי.

11. לטענת ב"כ הנאשם 1, עו"ד גיורא זילברשטיין, הסדר הטיעון, בעקבות הליך הגישור, הוביל לתיקון הוראות החיקוק בצורה משמעותית לעבירות שבסמכות בית משפט השלום. מתחם העונש נע בין מאסר על תנאי לעבודות שירות, ובוודאי כאשר מדובר בהליכי שיקום יש לחרוג מהמתחם. הנזק שנגרם לא היה צפוי, ואין מקום להטיל מאסר בפועל. הנאשם הודה והביע חרטה על מעשיו. הוא חסך מזמנו של בית המשפט ואת עדות המתלונן. לא מדובר במקרה שבו באו ארבעה נערים והחליטו להתנפל על עובר אורח, אלא הנאשם 1 הוכה קודם לכן על-ידי אחרים שאינם קשורים למתלונן. כפי שעולה מכתב האישום ומהעדויות, הנאשמים חשבו שהמתלוננים הם אלה שהיכו את הנאשם 1. זו הייתה טעות ולכן הנאשמים שאלו את המתלוננים אם מישהו מהם היכה את הנאשם 1. לא היה תכנון מראש לתקוף אותם. כאשר הנאשם נחקר במשטרה, הוא מיד לקח אחריות על מעשיו, הביע חרטה וצער, ורצה להתנצל בפני המתלונן. החרטה של הנאשם לא נבעה מכך שהיו ראיות נגדו, אלא מכך שמדובר בבחור נורמטיבי, ללא דפוסים עברייניים, וכך עולה גם מתסקיר שירות המבחן. מדובר בבחור צעיר ונורמטיבי, חסר עבר פלילי, שסיים 12 שנות לימוד, גויס לצבא, עבד כמוכר וכמחסנאי ולא ניהל אורח חיים עברייני. יש לו נסיבות אישיות קשות. שירות המבחן ראה את שיתוף הפעולה של הנאשם והבין שאינו מאופיין בבעיית התמכרות או שימוש לרעה באלכוהול ואינו זקוק לטיפול ייעודי. בדיקות לגילוי שרידי סם נמצאו נקיות. הנאשם השתתף בקבוצות, שיתף פעולה, הביע נכונות להעמיק ברקע להסתבכותו, ואף מוכן לכל טיפול במסגרת צו מבחן. הוא שיתף אודות הפגיעה במתלונן והנזק שנגרם לו. שירות המבחן מצא שזו עבירה חריגה ויחידה לתפקודו התקין לאורך השנים ולכן יש לחרוג ממתחם העונש משיקולי שיקום. כליאתו של בחור צעיר, ללא עבר, לא תתרום לחברה, אלא הוא עלול להפוך לטרף קל לעבריינים וחלילה עלול לסגל לעצמו נורמות עברייניות. יש להעדיף את הפן השיקומי ולהימנע מהטלת מאסר בפועל שעלול לגרום להידרדרות במצבו. ההגנה עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן לעונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות.

12. לטענת ב"כ הנאשם 2, עו"ד גיל גבאי, על בית המשפט לגזור את עונשם של הנאשמים תוך איזון מצד אחד של הפגיעה במתלונן ומצד שני את גילם הצעיר של הנאשמים והיותם ללא עבר פלילי. בית המשפט יפסוק פיצוי למתלונן ללא מתן משמעות ליכולתם הכלכלית של הנאשמים שהם צעירים וחסרי ממון. כתב האישום תוקן לעבירה שהיא בסמכות בית משפט השלום, ואילו היה מוגש לבית-המשפט השלום, יש להניח שעמדת המאשימה הייתה שונה. כתב האישום הוגש בחודש פברואר 19' כחצי שנה לאחר מועד העבירה. תחילה הנאשמים נעצרו ובהמשך שוחררו בתנאי מגבילים בהם שהו לאורך זמן רב, עד אשר בוטלו. לא היה שיהוי מבחינת הנאשמים בניהול ההליך. שירות המבחן הגיש שני תסקירים בעניינו של הנאשם, בתקופת מגבלות הקורונה ובחלק מהזמן שביתת שירות המבחן, כך שלא היה ניתן להתחיל בהליך השיקומי, שלא באשמת הנאשם. האירוע התרחש בסוף השבוע, בשעת לילה מאוחרת, באזור של בילויים, אחרי שכל המעורבים יצאו מבילוי. הנאשמים היו תחת השפעת אלכוהול. בתחילת האירוע היה רכב שעבר ונוסעיו פגעו בנאשם 1, ובהמשך לכך הנאשמים פגשו במתלוננים ויצאו מנקודת הנחה שהם קשורים לאירוע הראשון ולכן תקפו אותם. על-פי הודעות המתלונן 2 ואחיו במשטרה בסמוך לאחר האירוע, מדובר ב-3 בעיטות בלבד. הסרטון מראה אירוע קצר שבו החלק של הבעיטות, אשר לא נראה בסרטון, אורך כ-6 שניות. לא היה תכנון לעבירה. הנזק שהיה צפוי להיגרם מהעבירה אינו גבוה, שכן אף אחד לא חשב שמשלוש בעיטות לכיוון הירך, ייגרם כזה נזק שהוא בלתי צפוי. אלמלא הפגיעה הקשה במתלונן, התיק היה יכול להיסגר במשטרה או בהסדר מותנה. הנזק הוא שהפך את האירוע לכל-כך חמור. עולה שאלה של גולגולת דקה ושל רמת הצפייה. הנאשמים עזבו את המקום מכיוון שלא העלו על דעתם שמכמה בעיטות ברגל לאדם יגרם נזק כה חמור. אין מדובר ברף גבוה של אכזריות, לא נעשה שימוש בכלי. ההגנה עתרה לקבוע מתחם עונש הנע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל, ולמקם את הנאשם 2 בחלקו התחתון של המתחם העונש ואף למטה מכך משיקולי שיקום, כך שהמלצת שירות המבחן תאומץ.

התסקירים בעניינו חייבים, הרקע שלו נורמטיבי, שירות המבחן התרשם שאינו מאופיין בבעיית התמכרות לאלכוהול או זקוק לטיפול גמילה. הוא היה תחת השפעת אלכוהול, לא נפתחו לו תיקים חדשים במשך שנתיים מאז העבירה, והוא הקפיד על תנאי שחרורו. הוא שיתף פעולה עוד משלב המעצר, גילה אמפתיה למתלונן. כבר במשטרה הנאשם הביע חרטה וביקש סליחה. ההליך המשפטי הרתיע את הנאשם שלקח אחריות מלאה. הנאשם צעיר, עובד ונרשם ללימודים. ארוסתו נמצאת בחודשי הריון ראשונים והם ובני הזוג צפויים להינשא בימים אלה. הסיכון להישנות אלימות נמוך והנזק שיגרם עקב שליחתו למאסר, יעלה על התועלת. ההגנה עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם 2 עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

13. ב"כ הנאשם 3, עו"ד תומר בן דוד, כתב האישום כלל נאשם נוסף, הנאשם 4, וייחס לו מעשים דומים. העבירה בה הורשע הנאשם 3 היא סיוע בעצם נוכחותו הפסיבית באירוע בו הנאשמים 1 ו-2 תקפו. בעניינו של הנאשם 4 נערך הסדר מותנה במסגרתו הוא הודה בסיוע לתקיפה בנסיבות מחמירות ובמסגרת תנאי ההסדר הוא חויב בפיצוי כספי בסך 1,000 ₪ למתלונן 1. עניינו של הנאשם 3 דומה לעניינו של הנאשם 4 במכלול הנסיבות. נוכחותו הפסיבית של הנאשם 3 באירוע כולו, כפי שתועדה במצלמת האבטחה, זהה לחלקו של הנאשם 4. עונשו של הנאשם 3 צריך להיות ברף הנמוך ביותר וביחס לחלקו באירוע הראשון בלבד. היה אירוע מקדים שמתואר בכתב אישום שהנאשם 3 לא היה חלק ממנו ולא ידע עליו. הנאשם החל לנוע לעבר הכיכר כשהוא גורר קרש רק כעבור 15 שניות מהרגע שהנאשמים 1-2 החלו לנוע לכיוון הכיכר. אילו היה תכנון מוקדם, הם היו נעים בחבורה ולא בנפרד. כל האירוע התרחש כ-30 שניות. הנאשם הגיע לכיכר לאחר שהנאשמים 1-2 כבר עמדו בסמוך למתלונן 1. הוא הבחין בסיטואציה, צעד לאחור ועמד סמוך למתלונן 2. ברגע שהוא הבין שיש סיטואציה בעייתית, הוא הלך לאחור והוריד את הקרש. בשלב זה הנאשמים 1-2 החלו להכות את המתלונן 1. למראה האמור המתלונן 2 החל לנוע לכיוון הנאשמים 1-2 מבלי שהנאשם 3 מנע זאת ממנו. הנאשם 3 השליך מידו את הקרש לכיוון הרצפה. בשלב זה הוא ניתק מגע לגמרי, ונשאר מאחור. הנאשמים 1-2 חדלו לתקוף את המתלונן 1 והחלו להכות את המתלונן 2, אך הנאשם 3 נותר לעמוד בסמוך לכיכר ובסמוך לנאשם 4 שאף הוא נכח באירוע עד לסיומו. לפי הסרטון מדובר בפרק זמן של כ-30 שניות, במהלכו הנאשמים 3 ו-4 נוכחים בכיכר במהלך התקיפה המיוחסת לנאשמים 1-2. הוא לא ניסה למנוע מהמתלוננים לסייע זה לזה. אין שום פעולה של הנאשם 3 שתרמה לאירוע, והוא לא ביצע שום מעשה פיזי. הנאשמים 1-2 עזבו את הכיכר לכיוון דרום ומיד אחריהם הצטרף הנאשם 4, ואילו הנאשם 3 הצטרף אחרון. הנאשם 3 הוא זה שניסה להרים את המתלונן והוא זה שמסר לו את הטלפון. הנאשם הודה במיוחס לו כבר בתחילת ההליך. הוא נטל אחריות מלאה למעשיו.

הוגשו 3 תסקירים. הוא היה בן 18 בעת העבירה, סיים 12 שנות לימוד, ילד ממושמע וצייתן, היה בעת ביצוע העבירה במצב שכרות. שירות המבחן התרשם ממנו כבעל אישיות ילדותית ובלתי מגובשת שמצוי בעיצומו של משבר משפחתי וכי הביע חרטה שטחית על העבירה. מנגד התרשם שירות המבחן שהנאשם מסוגל לקבל סמכות וגבולות וכי רמת הסיכון לאלימות נמוכה וכך גם תוצאותיה הצפויות. הוא אינו מאופיין בדפוסים עברייניים. שירות המבחן רצה לשלבו בטיפול ואז דווח שהנאשם הגיע לשני מפגשים בלבד והקבוצה הופסקה בשל מגבלות הקורונה. הנאשם נעדר משני מפגשים בלבד ובשל כך הוחלט לסיים את השתתפותו בקבוצה. הוא הוזמן לשיחה פרטנית אליה לא הגיע, ביקש להגיע לפגישה נוספת אך נתקל בסירוב. מרגע זה התסקיר הפך לשלילי וכל ההתרשמות החיובית של שירות המבחן על הנאשם נעלמה. דווקא בהיותו צעיר ללא עבר פלילי המצוי במצב רגשי לא קל בשל משבר משפחתי, היה ראוי לתת לו הזדמנות נוספת לשיקום. מאז ביצוע העבירה חלפו שנתיים במהלכן הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, נוטל אחריות מלאה למעשיו, אף אם בשירות המבחן לא אמר זאת. יש לתת את הדעת לעקרון האחידות בענישה ביחס לנאשם 4 אשר נכח במהלך כל האירוע עד סופו, כמו הנאשם 3 והשוני ביניהם הוא בכך שהנאשם 3 הגיע עם קרש וזרק אותו. מתחם העונש הראוי במקרה זה מתחיל במאסר על תנאי לצד צו מבחן ועד לצו של"צ. יש להסתפק בצו של"צ, לצד מאסר על תנאי, התחייבות ופיצוי למתלונן 1, ולהימנע מהטלת עבודות שירות.

14. הנאשם 1 ביקש להביע את התנצלותו, אינו יודע מה עבר עליהם, מבקש סליחה מעומק הלב. לא התכוון

לעשות את זה, רוצה להיות בשיקום ולהמשיך בחייו.

הנאשם 2 ביקש סליחה מהמתלון 2. לא ידעו שחצי שנה חיפשו אותם, ואילו היו יודעים שקרה לו משהו, היו הולכים אליו. לא ניסו להתחמק. מצטער באמת, כואב לו הלב ומבקש סליחה.

הנאשם 3 העיד כי הוא מתבייש שנמצא במצב הזה, לוקח אחריות על המעשים שביצע. אמו במצב קשה מאוד, היה לה גידול סרטני והוא ביקש התחשבות במצבו.

דין - קביעת מתחם העונש ההולם

15. כתב האישום מתאר אירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע בגינו **מתחם עונש הולם אחד**.

הערכים החברתיים אשר נפגעו הם בטחונו של אדם וזכותו לשלמות גופו, לבריאותו הפיזית והנפשית וכן לכבודו. עבירות האלימות הן מהחמורות שבעבירות, והן מערערות את ביטחונם האישי של אזרחי המדינה ותושביה (ע"פ 1985/18 **אביטן נ' מדינת ישראל** [21.6.18]). בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות, ועל הצורך בהרתעה מפני ביצוען, וציין כי על רקע התגברות מעשי האלימות, ניכרת מגמה ברורה בפסיקה של החמרה בענישה בעבירות אלימות בכלל, ובעבירות בהן נגרמת חבלה חמורה בפרט (ע"פ 799/19 **צ'קול נ' מדינת ישראל** [18.7.19]). פסיקת בית המשפט העליון הדגישה לא אחת את החומרה הטמונה בנקיטת אלימות לצורך פתרון סכסוכים, ואת החשש שאלימות זו תוביל לפגיעות חמורות בגוף ולעיתים אף בנפש. לכן, על מדיניות הענישה לשקף חומרה זו, ועל העונש לבטא את הסלידה הקיימת ממעשי אלימות (ע"פ 8381/17 **איכילוב נ' מדינת ישראל** [24.4.18] ובע"פ 8420/19 **בורגרקאר נ' מדינת ישראל** [18.2.20]).

16. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי הפגיעה היא ברף גבוה, וזאת לנוכח העובדה שהנאשמים 1 ו-2 בסיוע הנאשם 3 היכו את המתלוננים ללא כל סיבה, כאשר עוצמת הפגיעה נלמדת גם מהחבלה שנגרמה למתלון 2 ומהשלכותיה הקשות על חייו.

על חומרת העבירה של חבלה חמורה, לפי סעיפים 333 בחוק העונשין, ניתן ללמוד אף מהעונש המרבי שקבע המחוקק לצדה - 7 שנות מאסר.

17. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, יש לתת את הדעת לכך שהנאשמים הבחינו במתלוננים והחליטו לכלות בהם את זעמם, לאחר שבסמוך קודם לכך הנאשם 1 הוכה על ידי אחר אשר נסע ברכב מהמקום. לשם כך נדברו ביניהם כי הנאשם 1 יגיע מצד אחד של המתלוננים ואילו הנאשם 2 יגיע מן הצד השני, והנאשם 3 נטל לידי קרש ארוך. מכאן ניתן ללמוד שלעבירה קדם תכנון אף אם בסמוך למועד הביצוע. בהמשך לכך הנאשמים פעלו כפי שתכננו - הגיעו בהליכה מהירה כאשר הנאשם 1 הגיע מאחורי המתלוננים והנאשם 2 הגיע מחזית המתלוננים. הנאשמים 1 ו-2 פנו אל המתלון 1 ושאלו אותו האם הוא היכה אותם וזה ענה שהוא אינו קשור. **בשלב זה הצטרפו בהליכה מהירה גם הנאשם 3 אשר נשא עמו את הקרש והעמידו בניצב, כשהוא עומד בסמוך למתלון 1, וכן הנאשם 4 אשר נעמד בסמוך למתלון 2.**

עם הגעתם של הנאשמים 3 ו-4, החלו הנאשמים 1 ו-2 לתקוף את המתלון 1 בדחיפות, אגרוף לראשו ובעיטות. המתלון 2 פנה לנאשמים ואמר שמתלון 1 לא עשה כלום ובתגובה לכך אמר לו אחד הנאשמים "באיזו זכות אתה מתערב?" ופנו אליו. בשלב זה הנאשם 4 סר הצידה ונאשם 3 השליך את הקרש.

הנאשמים 1 ו-2 תקפו את המתלון 2 בדחיפות, מכות ובעיטות חזקות ובכל אותה עת הנאשם 3 הלך בצמוד

למתלון 2 והנאשמים 1 ו-2.

מסרטון מצלמת אבטחה שהוגש ע"י ההגנה, אמנם לא ניתן לראות את תקיפתו של המתלון 2 אולם עולה שתקיפתו ארכה שניות ספורות. מהודעת המתלון 2 מאותו היום, אשר הוגשה ע"י ההגנה, המתלון 2 מסר כך: "הבחור נתן לי בעיטה בצד ימין באגן ועוד איזה שתי בעיטות באותו מקום" (עמ' 1 ש' 18-19 מיום 18.8.18). דברים דומים עולים אף מהודעת אחיו של המתלון 2 אשר נמסרה שעות לאחר האירוע, והוגשה בהסכמה (ש' 7-8 מיום 18.8.18). מכך ניתן לקבוע שהנאשמים 1-2 בעטו במתלון 2 במשך מספר שניות כ-3 בעיטות חזקות, זאת בנוסף לדחיפות והמכות המתוארות בכתב האישום.

חלקם היחסי של הנאשמים 1 ו-2 בביצוע העבירה הוא המרכזי והמשמעותי. חלקו של הנאשם 3 הוא נמוך יחסית (אם כי גבוה מחלקו של הנאשם 4). הנאשם 3 סייע לתקיפתו של המתלון 1 בכך שנעמד בסמוך למתלון 1 כשהוא מחזיק קרש בניצב באופן שסייע לנאשמים 1-2 לתקוף את המתלון 1. בהמשך, הנאשם 3 נכח בסמוך למתלון 2 ולנאשמים 1 ו-2 בעת שאלה תקפו את המתלון 2.

הנזק שנגרם כתוצאה מהעבירה הוא חמור ורב. בעקבות מעשה התקיפה נגרמה למתלון 2 חבלה חמורה בדמות שבר בצוואר הירך בגינה נותח ועבר קיבוע בעזרת פלטה וברגים והוא סובל מאז מקיצור רגל ימין ב-2 ס"מ. מעבר לנזק הישיר, המתלון 2 לקה בתסמונת פוסט טראומטית וכן מפיברומיאלגיה, שעל פי חוות דעת מומחה החלה כתוצאה ישירה מתקיפתו בעבירה. במשך חצי שנה לאחר גרימת החבלה, תפקודו היומיומי נפגע באופן מהותי והוא נעזר בבני משפחתו לשם פעולות בסיסיות. הוא עבר טיפולי שיקום פיזי ורגשי ממושכים וסובל מכאבים עזים עד היום ותפקודו נפגע באופן משמעותי. היקף עבודתו ירד ל-50% עקב כאב, עייפות ודיכאון. טרם תקיפתו המתלון 2 תפקד באופן מלא וכיום מוגבל מאוד בתפקודו. בנוסף תיאר נפגע העבירה פגיעה בתחושת הביטחון, חווית תסכול מתמשכת ופגיעה באיכות חייו במישורים שונים.

הסיבות שהביאו את הנאשם 1 לבצע את העבירה קשורות בהתנהגות אימפולסיבית מתוך צורך להפגין גבריות ומסוגלות מול חבריו וקושי בהתמודדות שקולה עם תחושת השפלה. הסיבות שהביאו את הנאשם 2 לביצוע העבירה קשורות בדימוי עצמי וגברי נמוך, קשיי ויסות, דפוסי ריצוי חברתי ואלמנטים תוקפניים באישיותו. הסיבות שהביאו את הנאשם 3 לביצוע העבירות קשורות בדפוסי חשיבה ילדותיים, רציה חברתית והיותו מונע מתוך דרכי הערכה וחיזוק מצד קבוצת השווים.

18. ב"כ הנאשם 2, עו"ד גבאי, טען כי מדובר במקרה של "גולגולת דקה", כלומר, שהנאשמים לא צפו את הנזק הרב אשר נגרם בסופו של דבר למתלון 2 כתוצאה מהתקיפה שלא הייתה ברף גבוה של אכזריות ושבועה באמצעות בעיטות לפלג גופו התחתון בלבד של המתלון 2.

סבורני כי אין בטענה האמורה כדי להוביל להקלה בעונשם של הנאשמים. למתלון 2 נגרם נזק חמור וקשה. אכן, יתכן שבנסיבות אחרות, תקיפה בעוצמה דומה לא הייתה מובילה לנזק כה חמור. עם זאת, שבר בצוואר הירך הוא נזק צפוי כתוצאה מבעיטות חזקות ומנפילת קורבן העבירה לארץ, וכך גם הנזקים אשר נגרמו כתוצאה מכך. לעניין הענישה, משבחרו הנאשמים לתקוף את המתלון באלימות, הרי שהם נושאים באחריות לכל הנזקים אשר נגרמו כתוצאה מכך, כל עוד מדובר בנזקים צפויים. מאחר שנפגע העבירה לא בחר את תוקפו, הרי שהתוקף מקבל את נפגע העבירה כפי שהוא, על כל הסיכונים הכרוכים בכך. יפים לעניין זה דברי כב' השופט י' דנציגר בע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל (20.2.14), בפרשת המנוח אריק קרפ ז"ל (פיסקה 136):

"טעם נוסף שיש בו כדי להצדיק גישה זו, הוא שמי שתוקף קורבן, נוטל על עצמו סיכון כי לקורבן יש "גולגולת דקה", קרי "רגישות", לאו דווקא מחלה או מום, המחשה או מקרבת את התרחשות

התוצאה הקטלנית. עקרון "הגולגולת הדקה" הוא עיקרון מקובל בשיטתנו המשפטית, כאמור גם בגדרי המשפט הפלילי... מאחר שהקורבן לא בחר את תוקפו, התוקף מקבל את קורבנו כמו שהוא, על כל הסיכונים הכרוכים בכך. הסיכון לקיומה של "גולגולת דקה" נתפס כסיכון מדעת, שכן התוקף הכניס עצמו מרצונו החופשי למצב דברים אסור כאשר נקט אלימות קשה כלפי הקורבן".

וראו גם ע"פ 1864/11 **דוידוב נ' מדינת ישראל** (7.11.12).

19. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן:

א. ברע"פ 9543/16 **מוחמד נ' מדינת ישראל** (12.3.17), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע לאחר הליך הוכחות בעבירות של גרימת חבלה חמורה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. בעקבות ויכוח בין הנאשם לשני מתלוננים, תקף הנאשם את המתלוננים בכך שהיכה במכת אגרוף את המתלון הראשון ותקף את המתלון השני באמצעות שפכטל, חנק אותו באמצעות חולצה וגרם לו לחבלות של פצע בשפה שהצריך תפירה, נפיחות בפנים, שטף דם מתחת לעין ושבר בעצם האף. בית משפט השלום ציין לחומרה כי הנאשם תקף את המתלוננים בשל סיבה של מה בכך וללא כל התגרות וקבע **מתחם עונש הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר**. הנאשם נעדר עבר פלילי נדון לעונש של 24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור הנאשם והעמיד את עונשו על **18 חודשי מאסר בפועל**.

ב. ברע"פ 2298/20 **עזרא נ' מדינת ישראל** (5.4.20), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת גרימת חבלה חמורה. בעקבות ויכוח, הנאשם התקרב למתלון בצורה מאיימת והמתלון הרים את ידו באופן מתגונן. הנאשם תפס בחולצתו, הפילו ארצה ותקף אותו בבעיטות ובאגרופים. המתלון סבל משברים בצלעות ומהמטומות בראשו ונזקק לטיפול רפואי. בית משפט השלום קבע **מתחם עונש הנע בין 10 ל-30 חודשי מאסר**. הנאשם נשוי, ללא עבר פלילי, נדון לעונש של **10 חודשי מאסר בפועל**. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על חומרת העונש.

ג. ברע"פ 3552/14 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (28.5.14), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשמת שהורשעה על פי הודאתה בעבירה של גרימת חבלה חמורה בצוותא. הנאשמת תקפה את שכנתה על רקע סכסוך שכנים, כששני ילדיה הצטרפו אליה לתקיפה וגרמו לחבלה חמורה שכללה שבירת שתי שיניה, שברים בעמוד השדרה, בצלעות וביד. בית משפט השלום קבע **מתחם עונש הנע בין 10 ל-30 חודשי מאסר** והשית על הנאשמת עונש של 15 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי הקל בעונשה נוכח נסיבות חייה הקשות וסיכויי השיקום במצבה והעמידו על **10 חודשי מאסר בפועל**.

ד. ברע"פ 8388/19 **שלאעטה נ' מדינת ישראל** (18.12.19), נדחה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית (עבירה פחות חמורה מהתיק דנן) ונהיגה בזמן פסילה. הנאשם נהג בזמן פסילה ובשל ויכוח עם נהג אחר, ניגש לרכבו של המתלון, משך אותו מרכבו, היכה בו מכת אגרוף, הפילו ארצה ובעט בו. למתלון נגרמו חבלות והוא נזקק לטיפול רפואי. בית המשפט קבע מתחם עונש הנע בין 6-12 חודשי מאסר בפועל והשית עליו **8 חודשי מאסר** (והפעיל במצטבר חודשיים מאסר מותנה). בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם ובית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור וקבע כי מדובר בעונש מקל מאוד.

ה. בעפ"ג (מח' חי') 7283-03-14 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (15.5.14), קיבל בית המשפט ערעורו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירה של חבלה חמורה. הנאשם היכה במכות אגרופ את המתלונן על רקע ויכוח של מה בכך עד שהמתלונן נפל ארצה ואיבד את הכרתו. המתלונן הורדם והונשם בעת פינויו לבית החולים שם אושפז למשך 5 ימים ונגרמו לו שבר באפו, חבלות בפניו ובשפתיו והמטומות. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הנע בין 14 ל-24 חודשי מאסר בפועל. הנאשם צעיר, ללא עבר פלילי שתפקד באופן נורמטיבי עד לעבירה, נדון לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קבע כי יש להעמיד את **הרף התחתון במתחם העונש על 12 חודשי מאסר** בפועל והעמיד את עונשו על **12 חודשי מאסר**.

ו. בעפ"ג (מח' מר') 30709-01-12 **לופט נ' מדינת ישראל** (27.3.12), נדחה ערעור נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירה של חבלה חמורה. הנאשם וחבריו שתו אלכוהול והאזינו למוסיקה בעוצמה גבוהה. המתלונן פנה מספר פעמים לחבורה וביקש להנמיך את עוצמת המוסיקה ובשלב ומשך בידו של הנאשם. בתגובה, תקף אותו הנאשם במכת אגרופ יחידה בפניו. כתוצאה מהמכה המתלונן נפל ארצה, ראשו נחבט ונגרמו לו שברים בעצמות האף והמטומה בקרקפת. הנאשם בעל עבר פלילי ונסיבות חיים מורכבות נדון לעונש של **10 חודשי מאסר בפועל** (וכן הופעל מאסר מותנה בן 6 חודשים במצטבר).

עיינתי בפסיקה שהגישו ב"כ הנאשמים, אשר כוללת הליכים שהסתיימו בדרך של עבודות שירות, ואולם סבורני כי לא ניתן ללמוד מהפסיקה האמורה על מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה הנוכחי.

20. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), אני קובע כי **מתחם העונש ההולם בעניינם של הנאשמים 1 ו-2 הוא החל מ-10 ועד ל-30 חודשי מאסר בפועל**.

21. הנאשם 3 הורשע בסיוע לעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות. העונש המרבי הקבוע לעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות הוא של ארבע שנות מאסר, ושל המסייע - מחצית מכך. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות (ביצוע עיקרי) מעלה כי הוטלו על נאשמים עונשים במגוון רחב. בעניין זה ראו: ברע"פ 8601/20 **מור נ' מדינת ישראל** (10.1.21) נדחתה בר"ע של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה בנסיבות מחמירות. מתחם העונש שנקבע נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר והוטל עליו עונש של 13 חודשי מאסר בפועל. ברע"פ 8566/13 **טקצניקו נ' מדינת ישראל** (01.2.15) קיבל בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור של נאשם, הפחית את מתחם העונש כך שיהא בין 6 ל-16 חודשי מאסר ועונשו נקבע על 7 חודשי מאסר בפועל. ברע"פ 85/17 **הרוש נ' מדינת ישראל** (4.1.17), נדחתה בר"ע של נאשם. מתחם העונש שנקבע נע בין 6 ל-24 חודשי מאסר והוטל עליו עונש של 7 חודשי מאסר בפועל. ברע"פ 5023 **בדיר נ' מדינת ישראל** (28.6.18), נדחתה בר"ע של הנאשם. מתחם העונש שנקבע נע בין מספר חודשי מאסר ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הוטל עונש של 5 חודשי מאסר בפועל.

הואיל והנאשם 3 הורשע בסיוע לעבירה האמורה לעיל, ולא בביצוע עיקרי, הרי שהמתחם בעניינו צריך להיות נמוך בהתאמה.

לפיכך, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), אני קובע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 3 הוא **החל מצו של"צ ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל**.

חריגה ממתחם העונש משיקולי שיקום

22. **לא שוכנעתי כי קיימת הצדקה לחרוג ממתחם העונש לגבי מי מהנאשמים**. הנאשמים לא עברו הליך

שיקומי משמעותי, הכולל שינוי עמוק בהתנהגותם ובדרך חשיבתם, אשר יצדיק חריגה ממשית לקולה ממתחם העונש ההולם. הנאשמים 1 ו-2 השתתפו בקבוצת עצורי בית, שיתפו פעולה במפגשים עם, והביעו נכונות להשתלב בטיפול ייעודי אשר יהיה בו כדי להפחית את הסיכון במצבם. עם זאת, הנאשמים טרם שולבו בטיפול רלוונטי לצרכיהם ולסיכון במצבם, ולא ניתן לקבוע שהנאשמים עברו הליך שיקומי משמעותי באופן אשר יצדיק חריגה משמעותית מן המתחם. לא שוכנעתי אף שיש לקבוע שקיים סיכוי של ממש לשיקומם של הנאשמים 1 ו-2, כנדרש בסעיף 40 ד(א) בחוק, באופן אשר יצדיק חריגה מהמתחם.

שירות המבחן מצא בעניינם של הנאשמים 1 ו-2 שהסיכון להישנות התנהגות אלימה היא ברמה נמוכה ואם תתרחש תוצאותיה צפויות להיות ברמה בינונית. הנאשם 1 עורך מאמצים בהתאם ליכולותיו להעמיק וללמוד על בחירותיו הבעייתיות כדי להימנע מהסתבכות נוספות, וגילה אמפתיה לנפגע העבירה. שירות המבחן התרשם שהוא יוכל להפיק תועלת מטיפולם והמליץ לשלבו בטיפול ייעודי לצעירים שיתמקד בתהליכים הרגשיים והמחשבתיים שעמדו בבסיס התנהגותו האימפולסיבית, שליטה בדחפים והצורך בשמירה על גבולות. ואולם, הנאשם טרם שולב בטיפול המוצע.

באשר לנאשם 2 צוין שהוא ממשיך לערוך מאמצים לשנות את התנהלותו ואורח חייו, ושירות המבחן התרשם מתהליך של התבגרות והתייצבות בתקופה שחלפה מאז העבירה וכי השתלבותו בטיפול תוכל לתמוך ולסייע בהליך השיקום שעורך, תתרום להעלאת מודעות באשר לקשייו לרבות מצבי סיכון עתידיים והמליץ לשלבו בטיפול ייעודי.

סבורני כי אין המדובר בהליכים שיקומיים שבוצעו או בסיכויי שיקום אשר יצדיקו חריגה ממתחם העונש ההולם. אמנם, תסקירי שירות המבחן בעניינם של הנאשמים חיוניים, וניכר כי הנאשמים אינם מאופיינים בדפוסים אלימים ועברייניים מושרשים, ומבטאים מוטיבציה לטיפול ולניהול אורח חיים נורמטיבי. עם זאת, אין בכך כדי להצדיק חריגה מהמתחם, אלא יש לתת משקל לשיקולים האמורים בגדרו של המתחם, עד כדי קביעת העונש ברף התחתון של המתחם.

23. אף בעניינו של הנאשם 3 לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים חריגה מהמתחם, וממילא תסקיר שירות המבחן אינו תומך בחריגה כלשהי מהמתחם.

גזירת העונש המתאים לנאשמים 1 ו-2

24. בגזירת העונש המתאים לנאשמים בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**. בעניינו של הנאשם 1, יש לתת את הדעת לכך שהנאשם כבן 23, בן למשפחה נורמטיבית. לאורך השנים תפקד באופן תקין במסגרות חיו והוא נעדר הרשעות קודמות. מובן שעונש מאסר אשר יינשא מאחורי סורג ובריח יקשה על הנאשם בהיותו מאסר ראשון עבורו. להערכת שירות המבחן מאסר עלול אף להביא להידרדרות במצבו נוכח החשיפה לאוכלוסייה עבריינית. נשיאת עונש מאסר ממושך עלולה אף לפגוע בעתידו התעסוקתי והאישי. הנאשם הודה ונטל אחריות למעשיו בעבירה, מכיר בנזק שגרם למתלונן ומביע חרטה כנה. הנאשם מצליח להתייחס באופן ישיר למצבי הסיכון עבורו ושירות המבחן התרשם מיכולתו להתבוננות פנימית וביקורתית ולאור נכונותו להעמיק בכך, שירות המבחן המליץ לשלבו בטיפול ייעודי לשם הפחתת הסיכון במצבו.

25. בעניינו של הנאשם 2, יש לתת את הדעת לכך שהנאשם כבן 22, סיים 12 שנות לימוד ושוחרר משירות צבאי על רקע אי התאמה בעקבות עבירת עריקות מהשירות. מאז עובד ביציבות. הנאשם מאורס, ארוסתו הרה והם עתידים להינשא בימים אלה. מובן שעונש מאסר ממושך יקשה על הנאשם בהיותו מאסר ראשון ויקשה על בני משפחתו בשל הריחוק ממנו ובשל עזרתו בעבודה בעסק המשפחתי ועל ארוסתו הנמצאת בהריון. עונש מאסר ממושך עלול אף לפגוע בעתידו התעסוקתי והאישי. כן נתתי דעתי להערכת שירות המבחן שריצוי מאסר עלול להביא להידרדרות במצבו ולהגברת הסיכון להישנות עבירות נוכח החשיפה לאוכלוסייה עבריינית עמה יתקשה להתמודד. הנאשם הודה ונטל אחריות למעשיו בעבירה, הכיר בחומרתה ובהשלכות הפגיעה במתלונן. הנאשם הכיר בקשייו, ושירות המבחן התרשם

שהנאשם עבר תהליך של התבגרות והתייצבות. לנאשם עבר פלילי הכולל הרשעה יחידה בגין היעדרות מהשירות, שאינה בעלת משקל במקרה זה.

26. בעניינם של שני הנאשמים נתתי דעתי לחלוף הזמן של כשנתיים וחצי מאז ביצוע העבירה, ולכך שהנאשמים שהו במעצר ימים אחדים, ולאחר מכן בתנאים מגבילים.

עוד נתתי דעתי בעניינם של שני הנאשמים לשיקול **הרתעת היחיד**. לנאשם 1 גורמי סיכון במצבו ובכללם נטייתו להתנהגות אימפולסיבית נוכח קושי להתמודד בצורה מקדמת במצבי דחק והעובדה שטרם שולב בטיפול ייעודי המכוון להפחתת הסיכון במצבו. הנאשם 2 טרם השתלב בטיפול רלוונטי לגורמי הסיכון במצבו ובכללם קשייו בהצבת גבולות בהקשר חברתי, אלמנטים תוקפניים וקשיי ויסות במצבי דחק.

27. בעניינם של הנאשמים 1 ו-2 לקחתי בחשבון את המלצות **דין וחשבון הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים** (2015) (דוח ועדת דורנר), שם נקבע בין היתר כי במקום בו שיקולי ההלימה ואיון המסוכנות אינם מחייבים מאסר בין כותלי הכלא, וכשניתן לשלב את הנאשם בהליך שיקומי ממשי המותאם לצרכיו, מחוץ לכותלי הכלא, הרי שיש להעדיף את ההליך השיקומי על פני מאסר. נתתי דעתי אף להמלצת שירות המבחן להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל על הנאשמים. ברם, לנוכח שיקולי ההלימה, נסיבות ביצוע העבירה, הפגיעה הקשה בערכים המוגנים, כאשר הנאשמים תקפו את המתלוננים ללא כל התגרות מצדם וגרמו למתלונן 2 פגיעה קשה ומשמעותית אשר בגינה הוא סובל מקיצור רגלו ב-2 ס"מ לצד נזקים נוספים, סבורני שיש לבכר את שיקולי ההלימה ולהשית על הנאשמים 1 ו-2 עונש של מאסר בפועל גם אם לתקופה קצרה יחסית, ולא ניתן להסתפק בעונש של עבודות שירות, אף לא ברף המרבי של תשעה חודשים. סבורני כי חומרת המעשים והנזקים שנגרמו למתלונן 2 מצדיקים הטלת עונש מאסר בכליאה ממש, וכי עונש מאסר בפועל מידתי, לא יימנע מהנאשמים להשתקם ולשוב לחיים נורמטיביים לאחר תום ריצוי מאסרם.

יתר על כן, כפי שנפסק לא אחת, חרף חשיבותם של שיקולי שיקום, הם אינם חזות הכל, ולידם ניצבים שיקולים נוספים, כגון עקרונות הגמול, ההרתעה והגנה על שלום הציבור (ראו למשל דברי כב' השופט י' אלרון ברע"פ 9275/20 **בנארוש נ' מדינת ישראל** [12.1.21]).

לפיכך, באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשמים 1 ו-2 עונש מאסר ברף התחתון של מתחם העונש, לצד מאסר מותנה.

28. כמו כן, יש לחייב את הנאשמים 1 ו-2 בפיצוי כספי משמעותי למתלונן 2. במישור העקרוני קיימת חשיבות רבה לפסיקת פיצויים לנפגעי עבירה בהליך הפלילי, הואיל ויש בכך כדי לתת ביטוי והכרה חברתית, במסגרת ההליך הפלילי, למעמדם ולסבלם של נפגעי העבירה, ובמקביל ולהעניק סעד מהיר יחסית לנפגעי העבירה, במטרה לסייע להם בשיקום חייהם. מובן הדבר שאין בכך כדי לשלול אפשרות מנפגעי העבירה להגיש הליך אזרחי בגין מלוא נזקיהם (ראו דברי כב' הנשיאה א' חיות בדנ"פ 5625/16 **אסרף נ' טווק** [13.9.17], פסקה 14; ודברי כב' השופט ד' ברק ארז בע"א 6925/16 **מדינת ישראל נ' ג'רחי** [12.5.19] פסקה 22).

במישור הקונקרטי, יש לחייב את הנאשמים בפיצוי משמעותי למתלונן 2, וזאת בשל הנזקים החמורים שנגרמו לו כתוצאה ממעשיהם. כתוצאה מהתקיפה, נגרם למתלונן 2 שבר בצוואר הירך, הוא אושפז בבית חולים למשך 5 ימים, עבר ניתוח במהלכו הותקנו לו פלטינות לקיבוע והוא סובל מקיצור רגל ימין ב-2 ס"מ ומסתייע בקבים לצורך הליכה. כתוצאה מהאירוע לקה המתלונן 2 בתסמונת פוסט טראומטית. לפי עדותו, לאחר הניתוח הוא סבל מכאבים במשך חודשים ותפקודו המוטורי נפגע. הוא עבר טיפולי פיזיותרפיה רבים, וכן טיפולים נפשיים. טרם התקיפה תפקד כסמנכ"ל חברה, וכעת הוא עובד בחצי משרה בלבד. הוא אובחן כסובל מפברומיאלגיה, סובל מעלייה משמעותית במשקל גופו

ומפוסט טראומה.

בעניינו של הנאשם 3

29. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לכך שהנאשם בן 20, היה כבן 18 בעת ביצוע העבירה, סיים 12 שנות לימוד ומאז עובד ביציבות. משפחתו מתמודדת עם משבר סביב פגיעה במצבה הרפואי של אמו. עונש של עבודות שירות יקשה על הנאשם בפרט לנוכח מצבה הרפואי של אמו והתמודדות בני המשפחה עם מצבה. הנאשם שולב בטיפול אשר הופסק בשל קשייו בשיתוף פעולה. הנאשם נעדר עבר פלילי. נתתי דעתי לחלוק הזמן בן כשנתיים וחצי מאז ביצוע העבירה.

הנאשם הודה בביצוע העבירה ואולם בפני שירות המבחן התקשה בנטילת אחריות ממשית למיוחס לו ולחלקו בעבירה ובפגיעה במתלון וכן מבטא חרטה שטחית ומתקשה לגלות אמפתיה למתלון 2, ואינו מודע לחומרתה של העבירה ולפסול בה. לאור המתואר ולנוכח גילו הצעיר, שירות המבחן מצא חשיבות לשלבו בטיפול בעבריינות לשם הפחתת הסיכון במצבו. הנאשם 3 שולב בקבוצה טיפולית לצעירים ואולם הפסיק להגיע לאחר שני מפגשים ואף למפגש פרטי אליו זומן לא הגיע. שירות המבחן החליט על הפסקת השתתפותו בקבוצה והתרשם שהנאשם מגלה גישה ילדותית ואדישות ביחס למצבו המשפטי. לפיכך, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו והמליץ על ענישה מרתיעה וקונקרטי.

30. עוד יש לתת את הדעת לשיקול **הרתעת היחיד** בגדרו של המתחם, וזאת בשים לב לקשייו של הנאשם להכיר את באחריותו לעבירה ולתוצאותיה ולגורמי הסיכון במצבו ובכללם, העובדה שהנאשם בעל שיקול דעת לא אחראי שמרוכז בצרכיו, נטייה לאימפולסיביות ורציה חברתית אשר אינו בשל להפיק תועלת בטיפול.

31. **עקרון האחידות בענישה** - עקרון האחידות בענישה הוא עקרון יסוד במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירותיות בענישה. עקרון זה מורה כי יש להחיל שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות במהותן, בנסיבות דומות וכשהם בעלי נסיבות אישיות דומות. עקרון זה מקבל משנה חשיבות כאשר מדובר בנאשמים באותה פרשה. במצב דברים זה, ככלל, מצדיק עקרון אחידות הענישה הטלת עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים וכן שמירה על יחס של שקילות בין מבצעים שונים של העבירה בהתאם לחלקו היחסי של כל אחד מהם (כב' השופט י' דנציגר בע"פ 2580/14 חסן נ' מדינת ישראל [23.9.14]).

32. לטענת ב"כ הנאשם 3 יש לקבוע את עונשו של הנאשם 3 בהתאם לעקרון אחידות הענישה ביחס לנאשם 4 אשר נמחק מכתב האישום והופנה להליך של הסדר מותנה, במסגרתו הוטל עליו לפצות את המתלון 1. סבורני כי קיים שוני ממשי בין הנאשם 3 לנאשם 4 בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. ראשית, הנאשם 3 הגיע למקום כשהוא נושא בידו קרש ארוך, שהעמיד אותו בניצב, וזאת בניגוד לנאשם 4. ניכר שבנשיאת הקרש היה כדי לסייע לנאשמים 1 ו-2 לבצע את מעשי האלימות. נוסף לכך, בתום תקיפתו של המתלון 1, עת פנו הנאשמים למתלון 2, הנאשם 4 סר הצידה ולמעשה ניתק את עצמו מאירוע התקיפה ואילו הנאשם 3 לאחר השליך בידו את הקרש שנשא, הלך בצמוד למתלון 2 ולנאשמים 1 ו-2 בעת שתקפו אותו. חלקו של הנאשם 3 הוא משמעותי יותר מחלקו של הנאשם 4 בכך שאחז בקרש באירוע התקיפה הראשון ועמד בצמוד לנאשמים עת תקפו את המתלון 2. מעבר לכך נתתי דעתי לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובכלל זה לקשייו של הנאשם 3 בנטילת אחריות ממשית למעשיו בעבירה וכן לקשייו בשיתוף פעולה עם שירות המבחן. לפיכך, לא מצאתי שיש מקום לקבוע את עונשו של הנאשם 3 בהשוואה לנאשם 4.

בכל הנוגע לטענת ב"כ הנאשם 3 לפיה הנאשם 3 הוא זה שניסה להרים את המתלון והוא זה שמסר לו את הטלפון, הרי שטענה זו עומדת בסתירה לאמור בכתב האישום שלפיו הנאשמים נמלטו מהמקום ואילו האחרים סייעו למתלון 2,

החזירו לו את הטלפון הנייד וניסו לסייע לו לשבת. לטענה זו אף אין בסיס ראייתי והיא נטענה בעלמא. אף צפייה בסרטון אינה תומכת בטענה האמורה. מכאן, שדין הטענה להידחות.

33. באיזון בין השיקולים השונים, ובהעדר המלצה טיפולית של שירות המבחן, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש בחלקו הנמוך יחסית של מתחם העונש שנקבע בעניינו, בדרך של מאסר לריצוי בעבודות שירות לתקופה קצרה, לצד מאסר על תנאי.

סוף דבר

34. **אשר על-כן, אני גוזר על כל אחד מהנאשמים 1-2 את העונשים הבאים:**

- א. **10 חודשי מאסר בפועל**, בניכוי ימי מעצרו 12.2.19 ועד ליום 15.2.19.
- ב. 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. פיצוי בסך 50,000 ₪ למתלון 2. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט ב-20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1.9.21. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיידי.

35. **אני גוזר על הנאשם 3 את העונשים הבאים:**

- א. **חודשיים מאסר בפועל לנשיאה בדרך של עבודות שירות**. עבודות השירות תבוצענה בהתאם להמלצת הממונה. תחילת עבודות השירות ביום 8.4.21.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג פשע.

הנאשמים 1 ו-2 יתייצבו לריצוי מאסרם בבית הסוהר הדרים ביום 2.5.21 עד השעה 10:00, כשברשותם תעודת זהות או דרכון וגזר הדין. על הנאשמים לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפון: 08-9787336, 08-9787377.

מזכירות בית המשפט תמציא העתק גזר דין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה אדר תשפ"א, 09 מרץ 2021, בנוכחות הצדדים.